



Jak motocykl stoupal do kopce, sluneční světlo se odráželo od řidičových brýlí. Před chladem začínajícího jara ho chránily dvouřadový kožený kabát a kožená letecká čepice zapnutá pod bradou.

Na cestě byl už třetí den a zastavoval, jen aby doplnil palivo. Sedlové brašny měl plné konzerv s jídlem, které si vezl z domova.

Na noc nezastavoval v žádném městě, ale zajel s motorkou mezi stromy. Byl to nový stroj, Zündapp K500, s rámem a vidlicemi z lisované oceli. Za normálních okolností by si ji nikdy nemohl dovolit, touto cestou se mu však všechny náklady vrátí, a ještě mnohem víc. Přemýšlel o tom, když seděl sám v lese a jedl studenou polévku z konzervy.

Než zakryl motorku spadánými větvemi, otřel prach z odpruženého koženého sedadla a z nádrže ve tvaru kapky. Na každý škrábanec, kterého si všiml, plivl a otřel ho rukávem.

Ten muž spal na zemi, zabalený do nepromokavého plátna, a nedopřál si oheň ani cigaretu. Pach kouře by mohl prozradit jeho pozici a takové riziko si nemohl dovolit.

Párkrát ho probudil rachot nákladáků polské armády projíždějících po cestě. Žádný z nich nezastavil. Jednou zaslechl zapras-kání mezi stromy. Vytáhl z kabátu revolver a posadil se zrovna ve chvíli, kdy pár kroků od něho prošel jelen. Sotva viditelný, jako oživlé stíny. Po zbytek noci ten muž nespal. Trýznily ho noční můry z dětství v podobě lidských postav, kterým z hlavy rostly parohy. Jediné, co chtěl, bylo uprchnout z jejich říše. Od chvíle, co přešel z Německa přes hranice do Polska, měl strach, přestože by to do něho nikdo, kdo ho potkal, neřekl. Nebylo to poprvé, kdy se vydal na takovouto cestu, a věděl, že strach jej bude doprovázet až do doby, kdy bude opět mezi svými.

Třetího dne překročil hranice Sovětského svazu přes jeden osamělý hraniční přechod hlídáný jedním polským a jedním ruským vojákem, přičemž ani jeden nemluvil jazykem toho druhého. Oba muži vyšli ven, aby obdivovali jeho motorku. „Zündapp,“ mumlali jemně, jako by pronášeli jméno své lásky, a jezdec zaskřípal zuby, když přejížděli rukama po chromovaném kovu.

Pár minut poté, co projel hraničním přechodem, zastavil u kraje silnice a zvedl si řidičské brýle na čelo, čímž na své kůži v místech, kde se neusazoval prach silnic, odhalil dva kruhy blede jako měsíc. Jednou rukou si stínil oči a zkoumal zvlněnou krajinu před sebou. Pole byla zoraná a blátivá, semínka žita dosud

spala v zemi. Tenké obláčky kouře stoupaly z komínů osamělých statků, jejichž břidlicové střechy byly porostlé svítivým zeleným mechem.

Muž přemýšlel, co by obyvatelé těch domů asi dělali, kdyby věděli, že způsob, jakým žijí, brzy dospěje svého konce. „I kdyby to věděli,“ řekl si v duchu, „nejspíš by stejně dělali to, co vždycky, a vkládali svou víru v zázraky. Právě proto si zaslouží vyhytnout,“ pomyslel si. Úkol, který sem přijel splnit, onu chvíli opět o něco přiblíží. Po dnešku nebude existovat nic, s pomocí čeho by to mohli zastavit. Pak otřel říditka v místech, kde na ně sahal pohraničníci, a pokračoval v cestě.

Byl už blízko místa setkání, jel po opuštěných cestách, projížděl chuchvalci mlhy, které visely nad údolíčky jako inkoust, který se rozpouští ve vodě. Z úst mu unikla slova jedné písničky, kterou si tak napůl pamatoval. Jinak nemluvil, jako by byl na celém světě sám. Jet napříč touhle prázdnou krajinou, to přesně odpovídalo jeho povaze.

Nakonec dojel na místo, které hledal. Byl to opuštěný statek, jehož střecha se prohýbala jako záda starého koně. Odbočil z cesty, projel mezerou v kamenné zdi, která obklopovala dvůr. Kolem domu stály ze všech stran vysoké, břechťanem porostlé stromy. Z jejich větví se rozlétlo hejno vyplašených vran a jejich strašidelné stíny se odrážely v loužích na dvoře.

Když vypnul motor, obklopilo ho ticho. Sundal si rukavice a seškrábal si zaschlé bláto, které mu za jízdy potřísnilo tvář. Odpadalo jako strupy a odhalovalo jeho týdenní strniště.

Na oknech statku visely volně zrelé okenice. Dveře někdo vyrazil, ležely na zemi uvnitř domu. V prasklinách mezi prkny podlahy rostly pampelišky.

Postavil zündapp na stojánek, vytáhl zbraň a opatrně vstoupil do domu. S revolverem u stehna našlapoval po rozvrzané prkené podlaze. Mezerami mezi okenicemi pronikaly dovnitř jen paprsky šerého světla. Z krbu se na něho mračily dvě dračí hlavy zdobící železný rošt.

„Tady jste,“ řekl hlas.

Řidič zündapp sebou cukl, ale zbraň nezvedl. Stál klidně a zkoumal stíny. Po chvílce si všiml muže sedícího u stolu ve vedlejší místnosti, která byla kdysi kuchyní. Neznámý se usmál, zvedl ruku a pomalu jí pokynul dopředu a dozadu. „Pěkná motorka,“ řekl.

Řidič odložil zbraň a vešel do kuchyně.

„Přesně načas,“ řekl druhý muž. Na stole před ním ležela automatická pistole TT-33, dva malé kovové šálky, ne větší než skořápka vajíčka. Vedle pohárků stála nenačatá láhev gruzínské vodky, která měla modrozelenou barvu od stepní trávy používané při výrobě k jejímu dochucení. Ten muž umístil na protější stranu stolu druhou židli, aby si řidič měl kam sednout. „Jakou jste měl cestu?“ zeptal se.

„Máte to?“ odpověděl mu řidič otázkou.

„Samozřejmě.“ Muž sáhl do kabátu a vytáhl svazek dokumentů srolovaných jako noviny. Nechal je s žuchnutím dopadnout na špinavý dřevěný stůl, ze kterého se zvedl menší oblak prachu.